

NAGY VENDEL

**NEM ÍGY SÁRGA,
HANEM ÍGY SÁRGA**

VERSEK

NAGY VENDEL

**NEM ÍGY SÁRGA,
HANEM ÍGY SÁRGA**

E-KÖNYV

KIADOTT KÖNYVEIM 09.

2017. SZEPTEMBER 10.

VERSVÁLOGATÁS HUMOROSAK
ÉS EGYÉB VERSEK, HANGULATI ELEMEEK.

KÉSZÜLT 2017 NYARÁN, A BOLONDOZÁS JEGYÉBEN.

AJÁNLOM BARÁTAIMNAK ÉS ELLENSÉGEIMNEK, OKULÁSKÉNT...
VALAMINT MINDEN CSALÁDTAGOMNAK.

HETVEN HANGULATVERS EGY BEFEJEZETLEN ÉLETMŰBŐL...

Kapcsolattartás:
nagy.vendi54@gmail.com

KÖSZÖNÖM A MEK DOLGOZÓINAK ÁLDOZATOS MUNKÁJÁT.

KÖSZÖNÖM A DUÓ VERS TÁRSSZERZŐINEK SEGÍTSÉGÉT.

11. SZAUER GERTRÚD
21. MÁTYÁS RITA
31. CSONKA FERENC
41. MIKS MÁRIA
51. KANCZLER ANNA
61. KUCHTA CSILLA

HÁLÁSAN ADÓZOK A HANGOSVERSEK TOLMÁCSOLÓINAK:
ILOSVAY GUSZTÁV ÉS ILOSVAY EGYED KATALIN.

AUSZTRÁLIA, SYDNEY

A VÁLASZVERSEKET ÍRTA:

17. TÓTH ENIKŐ
22. HAJDAN VALÉRIA

KÖSZÖNÖM A KÖNYVBORÍTÓ TERVEZŐJÉNEK MŰVÉSZI MUNKÁJÁT.

YLEN MORISOT OLAJFESTMÉNYE: AZ ÚT ŐRZŐJE

A MŰVÉSZNŐ ALKOTÁSAI MEGTEKINTHETŐEK:

<http://www.ylen-morisot.eoldal.hu/>

A KÖNYV SZERZŐJÉNEK FÉNYKÉPE
AMATŐR FELVÉTEL.

A KÖNYV MAGÁNTULAJDON.

A KÖTET TARTALMÁT SZERZŐI JOGOK VÉDIK.

OLVASD ÉS ADD TOVÁBB.

A VERSEKET VAKOK IS OLVASHATJÁK, OLVASÓ PROGRAMMAL.

KÉSZÜLT 2017 NYARÁN, ŐSZRE.

A SZERZŐ KILENCEDIK KÖTETE A MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN.

TARTALOMJEGYZÉK, KERESÉS

01. BEVEZETÉS
02. AJÁNLÁS
03. NEM ÍGY SÁRGA, HANEM ÍGY SÁRGA
04. GONDOLATOK A KÖLTÉSZET NAPJÁN
05. A SZŐKE TISZA SZERELMES MOSOLYA
06. NAPLEMENTE
07. KEZED ÉRINTÉSE
08. TÁVOLBÓL
09. ÉVZÁRÓRA VÁRVA
10. KÁPRÁZATOS VÍZIÓ
11. ÁRNYAK A FALON
12. TÁN UTOLSÓ ÉVEM
13. CSIPKERÓZSIKÁT ÁLMÁBÓL...
14. HA ELFOGY...
15. A FEKETE MADÁR
16. TÚNÖDÉSEIM OKÁN
17. SZEMKONTAKTUS
18. SZÁMVETÉS EZ IDŐ SZERINT
19. ABA SÁMUEL
20. A KUDARC SOMOLYGÓ ARCA
21. VÁNDORÉNEK, VÁNDORÉVEK
22. NYUGALOM, A HOSSZÚ ÉLET RITKA
23. SÖRDAL
24. ÜNNEP AUGUSZTUS 20.
25. NEVED ÜNNEPNAPJÁN
26. SZÜLETÉSNAPODRA...
27. KERINGŐ
28. NÉMELYIKÓTÖKKEL
29. KADARKA DICSÉRETE
30. BOLONDHALÁL 1041-BEN
31. ÁLMAIMBAN VISSZATÉRNEK
32. MÁR TÚL SÖTÉT
33. CSILLAGOK, CSILLAGOK
34. KISSÉ FÁRADTNAK TÚNT...
35. VADÁSZAT
36. ESIK AZ ESŐ
37. FARKASBŐRBE BÚJT BÁRÁNY
38. EGY ESTE...
39. ÁRVASÁGRA JUTVA
40. A NAPPALI CSILLAG
41. FEKETE ORGONA
42. IGA
43. ESIK A HÓ
44. A JÓ PAP IS HOLTIG...
45. KÉT NŐ, EGY FÉRFI, ÉS A MACSKA
46. A SUSZTER ÉS AZ ÖRÖMLÁNY
47. ELSZÁMOLÁS A LELKIISMERETEMMEL
48. ÖTVENKÉT SZÁL RÓZSA
49. FELÖLTÖZTETEM SZÍVEMET...
50. LÁTOMÁSOM
51. SZINDBÁD UTOLSÓ UTAZÁSA
52. GITÁRTOK
53. APÁK NAPJÁRA
54. EMELJED FEL...
55. TÉTOVA FÉNYEK ÚTJÁN
56. A VINCELLÉR...
57. A HOLD ARCA, ÉS A NAP HAJA
58. A LÉNYEG AZ...
59. A VÉGÉN
60. RÁCS AZ ABLAKON
61. CSILLA
62. ADVENT KEZDETÉN...
63. ADVENT UTOLSÓ ÉJSZAKÁJÁN
64. AHOGY JÓ NEKED...
65. NÉMA SAKÁL
66. ÁLOM ÉS VALÓSÁG
67. PÜNKÖSDI KÖSZÖNTŐ SZERENÁD
68. PÜNKÖSDI ZÁPOR
69. TRIANONSZAURUSZ
70. AZ ÉLET KEGYETLEN
71. UTÓSZÓ

01. BEVEZETÉS

ÜDVÖZLET AZ OLVASÓNAK...

No, a dolog úgy történt, hogy ismét előkerültek régi és új versek, és a vérem nem hagyta, hogy parlagon heverjenek, és elkezdtem koszorúba fenni, nehogy az enyészetévé váljanak, ha rátalálnak a gépemre a delejes manók, és újra kitörölnék, mint az már előfordult.

Elsőre azt gondoltam, nocsak, már lopják a verseimet, de nem erről volt szó, ezek nem loptak hanem rabolni akartak, mégpedig pénzt, no hiszen, tőlem?

Aztán már olyan is történt, hogy valaki simán elé írta a nevét az én versikémnek, és így továbbította más fórumokra, és a csúcs, mikor egy ünnepi versemet kaptam meg köszöntésképpen, persze név nélkül, az internetről levéve.

Ezzel nincs is baj, hiszen nem a név, hanem a tartalom a lényeg, de hát ripacsok vagyunk... Ezért is jó a könyv, mert ott legalább gyűjteményes formában megmaradhatnak, reményeim szerint sok évekig.

Kérve és kéretlenül is felkínálom a reám találóknak olvasásra ezeket a hangulati elemeket.

Eleinte humoros verseket találtam, s gondoltam, csinálok egy könnyedebb könyvet, mivel ez idáig némelyik kötetem túl komolyra sikeredett, de az idők folyamán ismét komorabbá váltak a versek, így a szisztéma az lett, hogy a keményebb verseket oldom humorral, a változatosság gyönyörködtet elvén.

Ez a gyűjtemény lesz a kilencedik e-könyvem, és már látom hogy folytatása következik majd, hiszen többféle stílus került elő, s fajtánként csoportosítva hozom az olvasók elé.

Nem keverhetem a haikukat a megmondós, újhullámos versekkel, a novellákat, valamint a kisregényt a dalaimmal vagy a klasszikus versformákkal.

A hetven vers egyébként sem fogyasztható egy szuszra, néha vissza kell nézni, keresni, értelmezni, mert a mondat- és szófordulatok megkívánják a rácsodálkozást.

Verseim néha soronkénti átrágást igényelnek, utalásokat találnak a bibliából és a történelemből, melyek némi jártasságot feltételeznek ezekben a témakörökben, és így lehetővé válik a sorok közti olvasás értelmezése.

Nem olyan bonyolult a képlet, de néha nagyon melléfogtak egyesek a visszajelzések során tapasztalva. Akad, aki szándékosan érti vagy értelmezi félre a dolgokat, s engem hibáztat, hogy félrevezetem az olvasót, de ez nem tudatos, és pláne nem szándékos.

Persze, akkor már baj van, ha magyarázkodni kell, ezért nem is teszem, csak segíteni szeretnék.

Ha néha egy-egy város nevét leírom, amelyik éppen a jelenlegi államhatáron túl található, már nem jelenik meg némelyik listán, mondván, túlzottam magyarkodó, ilyenkor javaslom hogy olvassák el a Szent Koronátant.

Egy saját irodalmi újság kapcsán, melynek internetes formája megtalálható Megszólalok címen, több mint száz alkotótársal tartom a kapcsolatot, s néha megszületnek az úgynevezett duó versek, ahol soronként vagy versszakonként váltogatjuk egymást az írás során, érdekes kísérlet számomra is, s mutatóba ide prezentálok a könyvbe néhányat.

Reményeim szerint ezzel a könyvvel egy hasznos másfél órát tölthetnek velem azok, akik egyben végigolvassák a versválogatást, ha visszatérnek valamelyik gondolatmenethez, hálával megköszönöm.

Tehát, ajánlom e könyvet mindazoknak, akik érdeklődnek a mai magyar kortárs irodalom érdekességei iránt.

Nem állítom, hogy ez a biztos, de mindenesetre útkeresés részemről.

Ha tetszik, mondják el nekem is, ha nem, akkor is.

Tisztelettel várok mindenkit a könyvem elé, kézcsókom a hölgyeknek, kézfogás az uraknak.

NAGY VENDEL

MAGÁNZÓ

NYIBA, KÖLTŐK IMÁI DIJJAS ÍRÓ, KÖLTŐ

Szekszárd 2017. szeptember 10.

02. AJÁNLÁS

Dunántúli dombok közt fut az út, daliás fa áll őrt a szélén, a magasból vigyázza az utazót. A lombja őszbe fordult már, itt-ott kilátszanak ágkarjai, de büszkén ragyog, aranyló sárgáival a nap melegét ontja.

Szekszárdon él Nagy Vendel, akinek az életútja ugyanúgy hullámot vetett, ám ő célját megtalálva halad tovább kitartóan. Személyiségének világító fénye ugyanígy árad a világra, mint a fáé, figyel, óv, véd értéket, szépséget, és hoz derűs perceket, kacagást, de mindezek mellett komoly elgondolkodást is a verseit olvasónak.

Ismeri jól az életet, az embereket, és belső látását nem homályosítja a tény, hogy fizikai szeme már másképpen működik. Jobban látja a világot bárkinél, emlékezik, megmutat, tanít, szórakoztat, sok humorral, iróniával, igazmondással, néha kacagva, néha elkomorodva. Igaz magyarságát, emberségét vallja, és mindenkihez szól egyszerűen, érthetően.

Ő az a fa, akit a szél nem tör le, hajladozik, bolondozik a viharban is, játszadozik a szavakkal, mókás mondásokat, vicces kifejezéseket susog a fülünkbe. Szól az érzéseiről, merengéseiről, emlékeiről, személyekről és helyekről, történelemről, elmúlásról, iskoláról és szerelemről, őszinte kitárulkozással. Hangulatokat fest, érzéseket köt csokorba, és átnyújtja mosolyogva.

Nagy tisztelettel és szeretettel ajánlom verseit az olvasóknak!

Ylen Morisot
Kistelek

2017. augusztus 20.

03. NEM ÍGY SÁRGA, HANEM ÍGY SÁRGA

ÁPRILISI BOLOND VERS

Gondolj a világra,
Ami nem így sárga,
Hanem így sárga.
Nem keresztbe,
Hanem hosszába.
Aki nem tud úszni,
Az ne másszon fára,
Mert elüti a helikopáter.
Fodrozó víztükör
Végre valahára.
Amikor már
Minden odvas,
Kiskalapom
Zergetollas.
Vagy máshogy mondom,
Zergetollas kiskalapom.
Sárga répa,
Zöld ribizli
Elfelejtett
Biciklizni
Hideg télben,
Forró nyárban
Ki a hóból,
Bele a zöld kukoricásba.
Kovászozott
Zöld uborka,
Kígyó toll, és
Béka háj,
Varjú szárny és
Sündisznó máj.
Söprű nyélen
Csúf boszorkány.
Lángot hányó
Tüzes sárkány,
Kecses ívű
Szép szivárvány.
Csípős szagú
Reszelt torma,
Gondolj vissza
E sorokra
Harapd a kalácsot
Fecskefarokra.
Április bolondja,
Május szamara,
Mindenki oly

Lüke forma.
Talán még én is.

2017. április 01.

A vers hangos linkje a Youtube-ról. Katt rá.

<https://www.youtube.com/watch?v=GqtEDx3O-d4&t=8s>

04. GONDOLATOK A KÖLTÉSZET NAPJÁN

A HÉTSZÁZÁT

Nem kétszáz,
nem négyszáz,
nem ezer,
csak hétszáz csupán
verseimnek száma.
ne gondolja senki bután,
nem vagyok szószátyár,
csak költők sokadalmának
alázatos követője talán.
nem tudom hogy mi az oka,
csak sejtem mint vad a vihart,
ennyien nem írtak még verset soha.
ha nem tömegekhez szólsz,
versed lóg a levegőben,
ha fiókodnak írsz,
sohasem jutsz előre.
mindenképpen várj a vevőre,
ki megjön előbb, vagy utóbb,
de ne igyál előre
senkinek a bőrére.
kell bele paprika só,
hadd eméssze az olvasó.
csípje száját és szemét
hívja fel a figyelmet, és figyelmét.
egy gatyám egy ingem
a vers számomra csaknem minden,
dolgozom folyton ingyen.
meg kell győzni a sok tahót,
kikkel döngölni lehetne a földet,
meg kell tudniuk a valót.
a költő mind koldus,
az írások szerint,
de mégis több Párizsban tanult.
hogyan is van ez?
lámpásod tartsd magasra,
ne kezdj munkádhoz sután.
de vajon mi marad egy költő után?
pár olcsó könyv,
s néhány örökérvényűnek vélt
őszinte gondolat.
a dolgokon elmerengve mondja,
nahát,
ejha,
azta,
hűha,
jé,

nocsak
hetedszerre azt mondja,
hm,
mert ő a kuka.
a hét vezér, a hét törpe,
és a hét gonosz,
s a hétszáz vers,
a hét szűk esztendő,
egyre megy.
ne törekedj a tökéletesre,
sohasem érheted el.
elégedjél meg
csupán csak a jóval.
a mákostésztaban is ott a hangya,
de a többi az mák,
meghintve jó erősen
fekete borssal.
azanyja..
írom verseimet egy papírra,
igazságoknak halmaza.
mindenre odafigyelni,
dicsérni és fenekedni,
ez a költő feladata.
sohase hallgasson el
a Múzsa.

2017 április 10.

A KÖLTÉSZET NAPJÁRA AJÁNLVÁ.

05. A SZŐKE TISZA SZERELMES MOSOLYA

A TITKOK ÖSVÉNYE

A magasba lövellő szökőkútnál
csókolt meg először a lány,
s tovatűnve a szőke Tiszánál
néztük a kérészek vad,
halálba szökellő
végzetes násztáncát,
a víztükör fodrozódását,
az önzetlenség vérforralóan
csábító vágyakozását.
Virágzott a Tisza,
millió csókocok csokra.
Még tovatűnt a múzeum,
a színház kapuja és fala,
a Dóm kettős tornya,
elhalkult József Attila gúnyos kacaja.
Által mentünk a hídon,
s itt a kép megszakad...
ifjúságunk elmúlt,
miért kísért még mindig
a múlt újra meg újra?
hiszen a sokévnnyi idő
barázdát szántott homlokunkra
nem hagy nyugodni a csoda
titkok ösvénye vezeti azt,
aki átjut a lélekhíd alatt.
Az ősz nyugodtan simítja a láthatárt,
mint felnövő gyermek buksiját,
ölelkeznek a tiszai fák.
A Nap lomha sugarakkal
kúszik a kopár ágon
nyugalom árad az elmúló világon.
Titkok ösvénye ez
tájkép amerre járok,
a Tisza partját szegélyező öreg nyárfák
nyár végi lombjukat egymást átölelve egy
„kapu” ívét formázzák.
Átjáró ez, egy titkos kapun át,
hol csodálatos a világ,
amit csak azok látnak, akiket megszólítanak
a Tisza parti fák.
csak keveseknek adatik meg a megvilágosodás.
kiváltságosok láthatják
a féltő fák mosolyát.
ősrégi történeteiket takarják
azok előtt kik nem beavatottak,
emberek milliói álltak itt,

nagy időknék tanúik,
s a Tiszának fodros habjai
elrejtik koporsók hamvait.
fél világ urának gondolatait.
Attila Hun királyunk
nemesen dicső csontjait.
a fény, s a sötétség,
arany, ezüst, és a vas
hármás koporsója
örökre titok marad,
a habzón folyó éjszaka alatt.
Ifjúságom, és szerelmeim,
titkaim örökös
színtere Szeged,
rajtam kívül nincsen
aki értené ezt.
Hideg szobor vagy...
Dankó Pista hegedűjén
évtizedek halkuló dallama száll,
s az emlékek sora
mindvégig visszajár,
az álmok ezüstös hídján.
majd végül utolér
a végzet alkonya,
s vár az elmúlásnak
örökös hona.

Szekszárd, 2017. április 14.

A kép címe. Titkok ösvénye. Festményen megörökítve.
Keressék Hellebrandt Henriett galériájában, és honlapján

06. NAPLEMENTE

A zöldszemű szörny...
Mindenhonnan leskelődik
És én tartok tőle,
Figyelnem kell
A zöldszemű szörnyre...
Ki hálóját szöve
Mégmérgez örökre.
Féltékennyé téve
Magadat, és mást,
Nem elegáns,
Csak azért, hogy
A másik szívét
Kiterítve lásd...
A plátói szerelem
Túl korai még neked
A naplemente.
Az érzéki szerelem
Vágyakkal követel
Magának szenvedélyt,
Szívednek rejtekén
Harcol a bűn,
Legyőzve az erényt.
Fejedben érik a gondolat
S hajlik a bűn javára,
Hallgatva a vér szavára.
Mely száguldva surran
Ereidben diadalmasan,
Felajzva a kéjt,
Gerinceden át
Egészen az agyadig,
S mielőtt egy férfi
Diadalittasan leszakajtana,
Hirtelen elhatározással
Kifordulsz alóla.
Akár ha jön az este,
A bűvös naplemente.

2017. 04. 22.

07. KEZED ÉRINTÉSE

Szeretnék felszállni Veled,
fel a fellegekbe.
újra megfogni a kezed,
többé nem eresztve.
ha felemeled, nem tudod
mi lehet belőle,
simogatás-e,
vagy fejed beveretése.
érzelem sivarak a
lelki szegények.
okosak vagy félműveltek.
egyenes kaszával
nem lehet levágni őket.
nem lehet aratni vele,
csupán csak gyilkolni jó.
farkasok rémisztő hangján
rikolt a sárga rigó,
önmagát töri a dió.
nemes lelkületű csak az lehet,
ki gondolataiban és cselekedeteiben is nemes,
s nem galád,
mint barátom uram,
Ede de bedezodoroztatta magát,
megváltozott ez a világ.
kevesebb a család,
összeállnak csupán,
akár a zsírtalan tészta.
mindenkinek lelke rajta.
ihaj, csuhaj rókaprém,
más is kurva nemcsak én.
s végül is igaz a tény,
szalmából is lehet
ostort fonni,
csak nem lehet vele
durroztatni.
minden attól függ
bárhogy is nézve,
milyen a kezed érintése.
ha simító, elfogadom,
ha durvuló, elzavarom.

2017. április 28.

08. TÁVOLBÓL

Bizony, az ember néha elmereng,
hová jutott, s merre megy...
hallgatja a távolodó neszeket,
messziről egy halkuló vonatfütyty integet.
szürke falu ház falából
mely fehér volt egykoron,
tömszi ablak sárga fénye hívogat,
szemed előtt játszik kuszán kavargó színes csíkokat,
a barna alkonyon.
gúnyos kacajjal hívogat.
koppannak a zsaluk ütemre,
ha lenge szellő lengedez velük játszadozva,
csillámlik benne a gyertya fénye,
rásimulva rátelepül az üvegére.
felragyog előtted a kép,
csipetnyi messzeség,
olyan bonyolult vagy,
akár az ég.
távolból egy merész tivornya
emléke él még benned,
utolsó vacsora gyanánt,
vágyaid már messzire járnak,
elindultak minden égtájba,
négy sarkába a világnak,
az esthajnal csillaga,
vagy a sarki fény
mutatja az égi utat.
egyre megy...
uccu fuss, kerítsd,
mint a bogáncsos Puli,
ne a távolból nézzél utána.
üvegesen bámulsz a hunyorgó Holdra,
felocsúdva állsz, előtted a nagy tó,
térdig a hideg víz takar,
oktalanul belegázolva.
hogyan kerültél ide?
kérdesz tisztulósággal.
messziről egy kutyaugatás riasztva hallatsz,
ki az, és mit akar?
mint örök életjel maraszt.
távolból az élet szava hallik,
mint megújuló tavaszi hajnal.
s újra felkúszik az égre a ragyogóan éltető NAP.

2017. június 22.

09. ÉVZÁRÓRA VÁRVA

Ifjúi hévvel jöttünk ide,
éveknek előtte,
sok ismeretlen tudás
tanulásának vágyával,
mindenfelől jött sorstársak
egészséges kíváncsiságával.
diáktársainkkal egységben,
tanárainkra felnézve,
szorgalmas tanulás után,
bátran nézhetünk a jövőbe.
az idő indián lován
vágatva, hamarvást itt állunk
az évfűzűrű kapujánál,
az iskola e nyárra is bezár.
pihentető enyhet, és megnyugvást ad
annak, ki büszkén megérdemli.
kik konokul keménynek és
állhatatosnak hiszik maguk,
könnyfátyolos szemekkel küszködve
bűcsűznak tanártól, társaktól,
egyaránt
visszanézve e nehéz évre,
fejűket büszkén felemelve,
a tudásnak legjavával
örökre felvértézve.
aki a múltban él,
nem éli a jelent,
nem juthat előbbre.
figyelj az osztályfűnök intelmére...
ne álmodd az életedet,
éljed meg az álmaidat.
társaid és tanáraid
emlékét megörizve,
akár e rövid időre.
honnan jöttél, nem feledve,
csak így juthatsz tovább, előre.
csodálkozva a világ folyásán,
talán kissé gyorsan felnűve,
hálás szívvel gondolva
az óvón terelő kezekre.
Fűdűnk a gravitáció pűrűzán
folyton-folyvást forog,
ezt a napot is beleértve,
megűjulni kényszerűl,
valahol ezt érezzűk legbelűl.
majd újra kezdűdik az egész

körforgás
szeptember elsejétől.

2017. június 05.

10. KÁPRÁZATOS VÍZIÓ

Tomboló nyárban,
Negyven fok felett,
Ha lehunyom a szememet
Elmélázva, elmerengve,
Könnyű testedet látom
Forróságtól elpilledve
Kifeküdve mustrára
Elpihenve plédekre,
A Te szemed is félig lehunyva,
Alélt testeden
Naptej csillan,
Kókusznek édes leve,
És pilláid homályából
Izmos testek duzzadását látod,
Érzéki szerecsenek állnak körbe
Pálmaágakkal övezve,
S strucctollak susogását hallod,
S lány szellő simogatja
Elalélt testedet,
Kezedben hűvös koktél enyhíti szomjadat.
S egyszer csak egy kellemes tenyér simogat,
Félálmodból lassan felderengsz,
Hús, határozott, és kemény,
Ez a kéz,
Szolga ezt nem merné...
Királynői erény.
Hirtelen kinyitod a szemedet,
De nincsen más ott csak én...
Ki rabszolgád lehetne.
S pilláid alól
Eloson az erény.
Mint egy vízió,
Hamis, csalfa, illúzió.

2017. forró nyarán

11. ÁRNYAK A FALON

DUÓ VERS

SZAUER GERTRÚD, NAGY VENDEL

01.

Fehér falra nézve
árnyakat látok.
színes világom már
szürkére váltott.
nem gondoltam hogy
így is maradok,
sötét nappalaim
elébe futok

02.

Nem maradt már más én nekem
Csak a hangok, szép szavak,
És a versek rímeiből
Összetákolt gondolat!
De azok csak jönnek sorra
Megcsodálja a világ,
Sokan mondják, kitalálom,
Lelkük szép gondolatát

03.

Elszaladt az élet,
messzire futott.
bánatot, örömet
vegyesen hozott.
két kézzel kaptam
a jobbak után,
rosszat is fogadtam
sután és bután.

04.

De ha visszanézek családom körébe,
Nem bánom az elszállt évek sorát mégsem!
Rengeteg szép dolgot adtam a világnak,
Tán felét sem tudják, akik kritizálnak!
Haladok az Úton, amit célul tűztem,
Boldogság volt nekem, ha könnyedet üztem
Ha majd el kell mennem árvább lesz a világ,
De akik szerettek, hallják versem szavát!

05.

Feketéllő árnyék
játszik a falon.
megismerni vélem
fura alakom
egy ismerős ott,
áll a balkonon,
lefolyik az árnyék
barna alkonyon.

06.

Továtűnik lassan,
Akárcsak a hangom,
Ahogy a szűk utcán,
Utánad kiáltom:
„Állj meg kérlek, fordulj felém,
Ne legyen több árnyék,
Add meg nekem, amire én
Tiszta szívből vágnék!”

07.

Ha a Nap korongja
az égre felszalad,
minden újraindul,
fentebb és alatt.
felragyog a fény,
szobám rejtekén
ott írom a versem
mindenkinek én.

08.

Pegazus hátán ülve
vágat a lelkem,
sörényébe kap,
mindig a kezem.
vidd magaddal most
összes hódolatom.
a Parnasszusra felhágok,
olvassák talán
sok-sok gondolatom.

2017. július 06.

12. TÁN UTOLSÓ ÉVEM

Futnak az évek
A talpam alatt.
Messzire szálltak
A madarak.

Tavaszi szellő
Hoz forró nyarat,
Ősz után jön majd
A téli fagy.

Elmúlik minden,
S én is talán.
Tűnődöm az év
Végső napján.

Köszöntlek új év
Már vártalak,
Utolsó évem
Talán te vagy.

Ne mondhasa senki még,
Elvitte magával a hideg tél.

2012

13. CSIPKERÓZSIKÁT ÁLMÁBÓL...

VALÓDI MESE FELNŐTTEKNEK

Felébresztettelek
Szerelem csókjával
Csipkerózsika álmodból.
Pedig láthatja bárki,
Nem én vagyok
A királyfi.
Remélted új életed
Jobb lesz,
S a remény bevált.
Rájöttél a boldogság
Ízére,
S elfogott a mohóság,
A hév,
A vágy.
S azóta csapongva
Ágról-ágra szállsz.
Fészekről-fészekre,
Mint a könnyen
Repdeső madár.
Virágról-virágra,
Akár a fürge méh,
Ki virágport remélve
Bibérol-bibére száll.
Pedig már tudjuk:
Elfogyott a nektár.
Nem csordul a méz,
Üres a kaptár.
Felébresztettelek
Hosszú álmodból,
Boldogság vizével is
Meghintettelek,
S Te mégis rútul
Elárultál engemet.
Felébresztettelek,
S mint kiderült:
Túl jól sikerült!

2006-06-24

14. HA ELFOGY...

Ha elfogytak szívemből
a remények, s a vágyak,
szobámban hetente
vetnek csak friss ágycat.

Ha elfogyott szívemből
hitem és erényem,
ellenségeim akkor
vesztenek el egészen.

S ha elfogy szívemből
az erő, s a lüktetés,
barátaim lelkében
örök az emlékezés.

2006-03-06

15. A FEKETE MADÁR

Az én vállamra is ráült
nem régen
a fekete szárnyú madár.
Ki mindenkire ott vár...
A halál kapuján.
Az én vállamra is ráült
nem régen
a fekete szárnyú madár.
Ki mindenkire ott vár
az emberi út végén.
Mind kisebb résen ér
szememhez a világ.
Sötétedik,
ám itt belül már új fény
születését érzem,
akarod-e tudni a jövődöt?
Eszelős!
A jövőt csak a múltó idő
fejtheti meg.
Az ólomszürke ködben
számtalan falevél
hull lassan lefelé.
Messziről hallom
a tovaszáguldó lovak
halkuló dobogását,
mintha szüntelen,
időtlen idők óta kopogna.
Tedd a kezed a homlokomra,
Csak a madár türelmetlen már,
kitárt nagy szárnyával
kering a magasban.
Félek megtudni a jövőt,
nem indulok az útra még,
már megpihentem,
erőt adott a porban fekvés.

16. TŰNŐDÉSEIM OKÁN

HANGULATI VERS

Hosszú szőke hajam
vállamig leért,
idő viharában
kihullott már rég.
csábos szemem kékje
megfakult elébb,
nem tükrözik benne
a tenger és az ég.
a torony óráját
csak füleim hallják
izmos ifjú testem
száz kilóra vált,
cirkusz kerítése
fogamra mutált.
ha eljön a múzsa
homlokomra száll
megcsókol a mázsa,
mondván talán.
frissen húzott
napsütötte
ropogós párnával
vár az ágy,
csak az álom nem jön
hiába a fáradtságom.
elhessegeti némi
kínzó gondolatvilágom,
mely homokóra testemet
derékban elköti,
kuglibábként dőlve
zörögve fellöki,
akár a kugligolyó...
elmúlik minden
ahogy a délibáb,
forró lebegés után,
vagy a szivárvány,
ha az idő
futó záporra vált.
hol gémeskút rúdja
figyelmezteti a betyárt,
honnét várja a zsandárt.
kocsmáros lányának dolga volna ez,
ha vész van a gém
ég felé meredez.
kútágashoz húzza
rákötött kolonca,
ne lepje meg soha

vármegye bolondja.
s hogy ne gondolja bárki,
jó munkát és,
szép öreg asszonyt
ritkán lehet látni.
bent a kármentőnek
ablakát becsukod,
ma már pálinkádat
jobb lesz ha eldugod.
drága helyett az
olcsóbbat adod.
egy tetszhalott,
s egy félig holt
arcát locsolod
a hideg vízzel
egy felmosó vödörből,
hisz tüzet oltani
jó a koszos vödör.
s talán már minden egyre megy,
hiszen röpke évszázadok óta
Földünket egy gyilkos
sáros hógolyónyi üstökös
végre megcélozta.
nemsokára örökre kihalunk,
akár a dinosaurusok,
ha felrobbanunk.
nem biztos hogy minket visz el
egy másik vándorló bolygóra,
Noé úrhajója,
amelyik már egy
csillagközi űrutazásra vár
a féreglyukaknál.
biztosan nem énreám.

2017. július 26.

17. SZEMKONTAKTUS

HANGULATI ELEMEEK

Mondják a pénz nem boldogít,
a dolognak valóságtartalma van,
de mégis hamis a tézis,
mert az sem boldogít, ha nincs.
én már csak tudom.
a dolgok jelenlegi állása olyan,
mint a tárogató hangja,
messziről szép.
s jobb, ha elindulunk
ilyenkor sietni,
hasznos munkát végezni.
majd ha megérik gyümölcse,
ügyelnünk kell nehogy
egy féreg előbb megegye.
hiszen a szemesnek
jár a világ,
vaknak az alamizsna.
a lábamon alig, alig, alig,...
mégis elhányok a falig,
ha erjed bennem a lé,
s a borsónak van a legnagyobb
alkoholtartalma,
mármint a falra hányt borsónak.
eta tapéta..
majd legördül róla.
minden mindegy alapon,
akár a szélső háznak,
mely állja a vihart,
s a szél átjárja.
megemelem nekik a kalapom.
nem tudom számít-e ez még?
hogyan van-e még értelme?
van-e még saját hazám?
hisz globális a világ.
nincsen karácsonyfa,
csak közösségi fa van,
egy idő óta,
sok az idióta.
Jézus kezét a vasszeg átlukasztja,
kínzó alkalmatosságon végzi,
ami épp egy keresztfa.
ma már sokszor megtagadva.
ki vagy mi az,
mi a másikat szenté avatja?
legfontosabb az ember arca.
bánat, öröm, küzdelem és érzelem

tükröződik rajta.
mégis legtisztább a szemek kontaktusa.
érzelmi kontrasztja.
ha belenézel látod,
ha hátat fordítasz érzed,
a szűrős tekintetét,
messziről megérzed ha néz.
csak egy halottnak fordíthatsz hátat.
ki egyenes veled
belenéző szemedbe,
lelát a szemfenékre,
vagy még mélyebbre.
egészen a vesékbe.
ki bűnös, vagy hamis,
az lehetsz magad is,
kerüli a tekinteted.
de ez már egy másik traktus,
a mindent eláruló
szemkontaktus.
mindezeket megsejted,
mint őz az esőt,
akár ha gróf az illető,
főleg a szagról,
pláne vakon.
csip csip csóka,
vak varjúcska.
s a holló a hollónak
nem vájja ki a szemét?
dehogyan nem...
lehunyta két szemét a két szemét.
mit gondolsz, a táborokban
legelsőként miért a ruhát vették el az emberektől?
majd csak később az életét.
ez tiszta pszichológia,
hisz a szemérmes ember
van legjobban kiszolgáltatva.
régén természetes volt ez
a dzsungelben.
mindenki meztelenül született,
csak később elvetemedett..

2017. 07 28.

VÁLASZVERS

Szemkontaktus

Aranyfény égett szemedben,
kék volt annak színe árja,
sok bolondság járt eszedben,
mi maradt meg ebből mára?

Te láthattad, hogyha néztek,
messze álmodó szemekkel,
befogva a mindenséget,
álomfestő szép ecsettel...

Én nem látom, csak megérezem,
hogyha hímek lopva néznek,
övéké lesz így az érdem,
hogyha mégis megigéznék.

TÓTH ENIKŐ

18. SZÁMVETÉS EZ IDŐ SZERINT

ŐSZ HAJÚ ANYÁM

Ősz hajú Anyám
Este vacsorával vár.
Félrehúzza
A sparhelten
Az ételt.
Kimegy
Utca elejére,
S vár, ha
Bementem
Munka után
A kocsmába
Egy sörre:
Hogy jövök-e már
Végre valahára.
Nézi örömmel,
Hogy eszem.
Egyszerű étel,
De fejedelmi
Ahogyan mindig
Mesélte,
S restelkedve
Vette kezébe
A fizetésem.
Tűzhely mellett ült
A fonott széken
Néha dobott a tűzre
Egy-egy csutát.
Hogy ki ne hűljön
A konyha melege.
Így anyák napján
Felidézem
A régi vacsorát.
S eltűnődöm:
Több mint tíz éve már
Hogy megcsikordult
Koporsója alatt
A kriptá
Kavicsa.
Haptákban fekszik a
Selyemmel bevont
Deszkaládában.
Ahogyan állt
Ukrajna légereinek
Olajfoltos,
Szénporos,
Gyűlölt talaján.

S fején kosárral
Hordta ki
A bányából
A mélység feketén csillogó
Aranyát.
Hány ember áll?
Ukrán, magyar, német
Keveréknyelvén
Az őr így kiált.
Az orosz tiszt is
Törte az ukránt.
Keréknyomból
Itták a vizet,
Mely egy hét múlva
Hozott tífuszt,
És halált.
De ő
Évek múltával
Hazajött, hogy
Megszülhessen engemet,
A fiát.
1954. május 7-én
Legyőzve a Halált.

*Megjegyzés: Megtörtént események. 2012.
Élettörténetek Anyák Napjára hangolva*

19. ABA SÁMUEL

Árpádházi királyok: ... Aba Sámuel

Meghalt István király,
S a talián fattyú,
Péter bitorolja a trónt.
S az elégedetlen nép
Hatalomra kívánja
Sámuelet, a Kabar vezért.
István sógora vonakodik,
Hiszen gyenge még,
Mégis királynak akarja a nép.
Gyere Thúz, besenyők vezére,
Gyere hát közelébb.
Köszöntelek én,
A hold, és a csillagos ég.
Köszöntlek úgy,
Mint régen, csendben,
Tudom:
Így szeretik a besenyők.
Jöttödkor aludni küldtem
A testőrzőt.
Szörnyű tűzkigyó
Fenekedik az égen.
Hamarosan háborúság leszen.
Megosztom véled
A bort, és a mézet.
Asztalomon: nézd
Megannyi éték.
Törj a lepényből,
S szakíts a sültből.
Ott gőzölög a főtt tyúk is,
Az asztal közepén,
Csak népeidet a jó ügyért
Megnyerhetném...
Lesz sok zsákmány,
Arany, s ékszer,
Lábasjószág, s marha is,
Az ökörsütéshez,
S hadi néped sem lesz martalék.
Ha segítesz Pétert
Elűzni a trónról,
S az országból.
Megkapod, mi a
Dicsőségből kijár.
Ezt ígéri néked
Jó Aba Sámuel,
Ha én leszek a király.
Csak az udvari bolondot sajnálom.

Pedig néha engemet
Sem kímélt.
Köntösömben néhány
Halálos ítéletet kimért,
S vicceiért sok latort
Vassal jutalmazott a bakó.
Most már az ő arca is fakó.
Jókedvében felmutatta
Csörgős sipkáját:
Talán ez volt a te
Koronád királyom?
S borgőztől, s dühtől
Emeltetve
Halálra sújtotta
Egy zsámoly.

2006-05-23

20. A KUDARC SOMOLYGÓ ARCA

HANGULATI ELEMEEK

Nem a siker, hanem a
kudarok sora visz előre,
mivel nem hiszed el,
hogy senki nem figyel,
senki nem felel,
hogy ez a sorsod,
csak azért is legyél jobb.
a döcögős kövesút
tart éberem a szekéren,
nehogy elálmosodj
babérokon elpilledve,
bedobhatod a főzelékbe.
a cél ott ragyog előtted,
mint fejre állt délibáb,
ha forróságban lebeg a lég,
magad láthatod meg legelébb,
szétpattan akár a buborék.
számodra elérhetetlen,
mondják hogy a szem
a lélek tükre,
mégis sokan járnak
szemüket lesütve.
gúnyosan somolyog
a kudarc arca,
kacagva nevet,
s a lelke rajta.
a kérdés az hogy
ki az aki mit akar?
odabújva kitakar,
aztán betakar,
de hogy mit akart?
no azt nem mondta.
meredhetsz magad a plafonra,
évődön acsarkodva.
talán bevisznek a rácsosba,
visszarúgó gumiszoba,
egy kutya, két kutya, három kutya,
fehér kutya, tarka kutya, fekete kutya,
kutya, kutya, kutya,
sok kutya.
minden nap megszámolva.
néha stimmel,
s nem viccel.
aki betart minden szabályt,
nem kerül rá a muszájkabát.

fázom angyalom,
hozd ki a pruszlikom.

2017. augusztus 01.

21. VÁNDORÉNEK, VÁNDORÉVEK

DUO VERS

NAGY VENDEL, MÁTYÁS RITA

Ecc pecc elmehetsz,
holnap után visszajöhetsz?
Talpad alatt útilapu,
a hátadon üres batyu.
Hiába a vasakarat,
vissza is csak üres marad.
Üres batyu, üres kulacs,
nem vagyok én olyan uracs.
Korgó gyomor, szomjas torok,
nem rólatok álmodozok.
De ha egyszer visszatérek,
uracs leszek megígérem!

Útilapum már elhagyott,
diplomám is rég megkopott,
poharakat csillogtatok,
egy kocsmában mosogatok.
megbecsülnek nagyon jó,
mert ez már az Unió?

2017

22. NYUGALOM, A HOSSZÚ ÉLET RITKA

HANGULATI ELEMÉK AZ ELMÚLÁSRÓL

Néha olyat teszek,
hogy hamar rab leszek,
magam is.
mindenkinek van egy
téglája a börtön falában.
bár ez néha hamis.
nyugalom,
a hosszú élet ritka...
ez a rövid élet titka,
vallom magam is.
mindenkire sor kerülhet
előbb, vagy tán utóbb,
hisz ez a jussa.
nálamnál különbeket is
feltuszkodtak már
a lámpavasra.
a Guillotine később
gyilkosok nyakát is
könnyedén elnyiszatolta..
gondolj a párizsi forradalomra.
vica verza.
márványkőbe vésték
egyik felmenőm nevét,
hogy megörökítsék
a hálás utókornak,
okulásképp.
nem olyan sokan voltak akkoriban ott,
mint manapság, szóban.
most kidobnák ha tudnák
hová temették szegényt.
a szobrot ledöntötték rég.
egyik államban hős volt,
másikban szemét.
pedig csak szabás-varrásból élt,
az Isten adta,
mondhatni cselédként,
ki varráson vakult,
éjfélkor is még,
petróleum bűzös fényénél,
megunta a fércelést.
szavát felemelte a szegényekért,
mint egy úri szabó...
néha próbából,
hogy hogy áll neki a kravátli,
felakasztotta magát
a pinceajtóra,

viccesen nyelvét kidugva.
aztán végszóra,
lovass kocsit után kötve
rudazó kötélen vezetve,
végigfuttatták a falon,
hosszában a főúton.
oda, vissza.
majd a főtérre citálták,
hogy mindenki lássa,
így jár ki másképp látja.
valahogy így végezte,
a végén hason csúszva,
fejét beverve a makadám kövekbe,
temető árkába belelökve,
egy pap sem vállalta hogy eltemesse
bűnösöknek nincsen helye
megszentelt földben.
szegénynek születettel,
árokba kapartak el.
néném még látta hova,
magával vitte ő is
tudását a sírba.
lett volna ki kifizesse,
nem hozomra, direktbe.
meggondolva magát,
aztán mégsem tette.
bírája az ő kabátját viselte.
ki szobrokat dönt le,
és könnyvet éget el,
más gaztettre is képes lehetne,
ha ez az érdeke.
hiszi, ő a végítélet.
senki nem szólt azokra,
ki így meggázolta.
meg kell becsülni a
szellemi terméket.
hagyni a másikat
meghalni becsületben.
manapság egy újabb síron
olvassátok három sorom,
bevésve a márványkőbe,
amely a halottnak szól,
éltét dicséri,
talán másképp méri,
gondolatit követi,
élők szívét tépi,
könyököl egy balkonon,
némely barna alkonyon.
messzi földről visszatértek,
itthon takarja őket sírhalom.

tolnai hajósokra emlékezve
mondják el verseimet
a hűs Duna-parton,
emlékezni gyúlt asszonyok,
a hajó és bárkasíratón.
Beda Laci megfestette,
képeivel emlékezve,
a régi szép időkre.
lassan mindenki föld alatt lesz,
kik sosincsének elfeledve,
hiszen rövidke a lét,
szülő és testvér,
barát és bajtárs,
megvan az én helyem is
társak közt elrejtve,
lomtárszemétként
sarokba söpörve.
idegen arcok néznek rám
vidáman felnevetve,
ismeretlen új utakon szembejőve.
az élet oly rövidke,
sötét évezredek
jönnek majd mögöttem.
feltámadunk, írják
bőszén keresztünkre.
hisszük is meg nem is,
meggyengült a hitünk,
belénk nevelték a kételkedést,
meg a kétségbeesést.
s álljon itt most,
okulásként talán,
mi köveken áll,
testem e földbe,
lelkem a mennybe,
szívem szívetekbe szállt.
s megkérdezném,
követve a hármas szabályt,
ahol a vörös kereszthez
mérték ki a megye határt,
igazam van?
ugye igazam van?
hát persze hogy igazam van!
nyugtázom magam magam,
magamban.

2017. augusztus 07.

VÁLASZVERS A VERSRE...

HAJDAN VALÉRIA

Nagy futam volt ez is,
mert nem futamodsz meg vendi,
ám ember az is a talpfán,
ki ezen végig bír menni
s közben elfelejt enni,
levegőt venni,
na, meg könnyvet,
olvasásnak vet véget,
hív egy-két vendéget,
kint és bent éget,
ritkán meg csak béget,
nem mondákat meséket
sem mond ákat se béket,
nem sejt az Égen kéket,
nincs vége mondatnak
minket lemondatnak,
piszkosul mosdatnak,
mi akkor is csak mondjuk,
összeadandót kivonjuk,
következtetést meg le,
és nem vagyok nyegle,
lepkét sem nyelek le.

Szeretettel: Hajdan Vali
szervező- költő- és előadóművész

23. SÖRDAL

Harminc fok fölött..
Jódlí a pünkösdi sörfesztiválon

Refrén

Nyáron nem esik hó
A sört inni oly jó
Nélküle nehéz élni
Nem kell tőle félni.

O-ó O-ó O-ó

Két korsóval meg sem árt
De hogyha repetálsz
Akkor érzed jól magad
Hagyd otthon a gondodat.
O-ó O-ó O-ó

1.

A korsón lecsordul a hab
Átsüt rajta a Nap
Aranysárgán tündököl
Söröskancsót ragad
Szomjasan minden ököl.

2.

Igyunk még egy korsóval
Fűszerezzük meg gyorsan
Sok dallal, és jó szóval
Kár is lenne tán megitatni
Egy söröslóval.

2015 pünkösdjén

24. ÜNNEP AUGUSZTUS 20.

Talán István király
Vetette el végleg
E szent földbe
Azt a magot,
Amit ezredévekig
a Magyar nemzetség
Magával hordozott.
Hogy Európa közepén,
Kárpátoknak ölen
Megálmodjon egy államot,
Kemény kézzel fenyítve azt,
Ki a másik hitért buzgólkodott.
S azóta a búzaszem
Milliónyi vékával terem,
Jelenti az életet,
Adja a kenyeret.
Követelve ezernyi
Verejtéket és könnyeket.
S az talán véletlen lehet?
Ha megnézel egy búzaszemet,
Azonnal feltűnhet,
Hogy könnycsepp alakú
A búza szeme...
S ha éles késszel
A magvat félbe vágod,
Belsejében Jézus
Ragyogó arcát látod
Tündökölni...
E dicsőséges ünnep fényében.

*Megjegyzés: Augusztus 20. a kenyér ünnepe...
2017. augusztus 20.*

A vers hangos linkje, elmondja Ilosvay Gusztáv
<https://www.youtube.com/watch?v=8SSihiIEQ6U>
<https://www.youtube.com/watch?v=NzNbmQ8IV4>

25. NEVED ÜNNEPNAPJÁN

MA VAN A NÉVNAPOD
VIRÁGOT AZ ISTVÁNOKNAK, MEG EGY SZEKSZÁRDI KADARKÁT...

Minden évben ügyelek,
figyelem a naptárt,
nehogy elmulasszam
neved ünnepnapját.
Felhúzó a vekkert
Minden reggel hatra,
Mondja a rádió,
Ma van neved napja.
Szíveket melengető
Ez a tény,
De e köszöntő még jobban
Bearanyozza e napot.
Eszembe jutottál,
Ragyog bennem arcod,
Szívemből köszöntlek,
Köszöntlek mert ma van
A névnapod.
S megkoszorúzó gondolatimmal
Dicsően szép homlokod.

Legyen szép napod

SOK BOLDOGSÁGOT.
Szeretettel Vendi.

2017. augusztus 20.

26. SZÜLETÉSNAPODRA...

VIRÁGOT AZ ÜNNEPELTNEK

MIKOR A LELKEK GYORSAN UTAZNAK...

Születésnapodon kívánok Neked
minden jót és szépet,
ne is vegyed észre,
hogy szaladnak az évek.
nyílik még tenéked
vadvirág a réten,
hol pajkos pillangók
lebegnek a szélben,
ragyog még éretted
Göncöl szekér az égen,
melyen a lelkek messze utaznak.
aranytálcán kínálja a fényt
hajnalban feléd a Nap,
világítja utadat.
éjszaka a Hold
gyémántkövel szegélyezve
vezeti sorsodat,
oda hol élted ragyog,
bársonyos égbolt gyűjt hozzá
milliónyi csillagot.
vezessen utadon oda,
ahová a nemes lelkek
gyorsan utaznak.

2017

27. KERINGŐ

ŐSZÜLŐ SZERENÁD

Egy szép keringő
Messze száll
Óvatlanul betalál
A sarki ház
Ablakán.
Minden este
Nyitva áll,
Engem mindig
Oda vár.
Szívszédítő
Dallamán.
Ahol két megfáradt lélek
Egymásra talál.
Tombol a nyár.
Keringve, szállva,
A dal dallamára
Szerelemre várva,
Az álom elrepül.
S ott vagy az ágyban
Újra egyedül.

2017. augusztus 24.

28. NÉMELYIKÓTÖKKEL

HANGULATI VERS

Némelyetekkel sokat vitázom,
s önzéssel vetekszem,
hiszen ha nem értitek
mondandóm hogy áll meg
e nemes vitákban,
hiába, nem mindenkit
én magam csináltam.
gondolataitok összegabalyodnak,
akár a tálban a zsírtalan tészta,
begubancolódtok,
nehéz kibogozni néha.
némelyik asszony mind egyforma.
akár tudós, vagy boszorka,
ki mindenek tudója.
elszáguld a ménes
a Ménesi útra.
állunk kettecskén a metró állomáson,
utoljára talán,
ez a látomásom.
ki tudja, ez az eleje,
vagy tán az utolja?
benne van a világ fájdalma
és minden büntudata.
érezzük hogy nyomja
maga előtt a levegőt
a szerelvény motorkocsija,
akkor ez most a huzat,
vagy pedig a vonat?
biztosan a légvonat,
mely elviszi a páromat.
karomba karolva mondod,
jajj de nagyon erős vagy.
fejedet bekötve
lobog rajtad a kendő,
hajad nem zilálja szét a szél.
eltűnődve érzem
az ember milyen esendő.
nézzük, álmainkat hogy viszi
messzire a kocsi.
átvállaltad
Anyámtól a sírást.
suta kezemtől,
vaksi szememtől,
az írást.
szomorú lelkeimtől,
lassuló szívemtől,

a bízást.
testemet, lelkemet,
eltékozolt szellememet
félte,
az Isten áldjon meg
érte.
s ha majd végleg elmegyek,
ebből a földi világból,
hová árnyékom követ csupán,
csak egyszer sirassatok meg.
aztán minden menjen tovább a régiben,
nem hiányzom sehol sem,
adjon az Isten nektek
ezerszer annyit
mit megérdemeltek,
nekem meg kétezerszer.
mondjátok ki végre,
lehetett volna jó költő is belőle.
addig is az élet
folyton folyvást folyik,
tovább, lassacskán, előre.
csak a Sió dagad
néha visszafele,
ha nyomja a Duna.

2017. augusztus 28.

29. KADARKA DICSÉRETE

A SZEKSZÁRDI SZÜRET IDEJÉN HÁTSÓ CÍMKÉRE

Ideje van most a nemes itálnak,
hamarvást mutatja magát,
vállára teríti bíborpalástját,
fejedelmek, pápák maguknak hozatják,
asztalukhoz invitálják,
a szekszárdi Kadarkát.
emeli fényét a mulatságnak,
s rangját ivójának,
a díszes társaságnak.
koronája ül a bornak,
kristálypohárra rásimul,
felrémlik gyémántkorong csiszolta,
míves alakja.
gyöngykoszorú övezi
s hűsítő harmat.
csillámlik benne
a gyertya fénye,
rávetül sugára
a becses üvegre.
címkén büszkélkedik
a nemes nedű neve,
elárulja nevét,
annak, ki művelte.
ez kerülhet hátsó címkére...
mindenképpen bor lesz
a mustból,
ha az erőt beleszorítja
a dongára feszülő
hordóabrincsa.
koppan az akona.
a szekszárdi dombvidék
sugárzó melegét,
bíboros színét,
bársonyos ízét,
a napfény tüzeit
töltöttük bele,
ebbe az üvegbe.
a pince mélye
szomjazó vendégre vár,
cefreszagot áraszt
a löszfalba vájt pinceszáj.
mámoros muslincák
bódult dala száll.
egymásnak töltünk
mi jó barátok,

vidámabbnak látjuk
e cudar világot.
Jóska bátyám
nem sajnálja a borát,
megkínálja
jó borivó barátját,
az Isten tartsa meg
ezt a jó szokását.

2017. augusztus 30.

30. BOLONDHALÁL 1041-BEN

A zene elhalkul,
A király dühödten csap asztalára.
Vége a mai lakomának!
Nincs több borom mára
E léhűtő bandának.

Schwarzkopf borgőzös fejvel kiáltja:
Én nem félek e
Kegyvesztett magyar királytól!
A bolond felmutatja csörgő sipkáját:
Ez volt a te
Koronád királyom?

A király arca eltorzul,
lendül a kéz
És repül a zsámoly.

Valami zuhanásféle
Hallatszik az udvarról
S a bolond feje
Lehull a nyakáról.

2011-08-21

Megjegyzés: Szent István királyt trónörökös hiány és Velencés Péter követi a trónon, akit Aba Sámuel elűz az országból. Péter megöleti Aba Sámuelét és visszatér a trónra.

31. ÁLMAIMBAN VISSZATÉRNEK

DUÓ VERS

CSONKA FERENC ÉS NAGY VENDEL

álmaimban visszatérnek mind amik már megtörténtek.
egy élmény, egy mozzanat, egy kurta öröké tartó változás.
filmszerűen megjelennek gyermekkori mozgó képek.
de csontomban, szívemben s lelkemben újra perzsel minden pillanat
itt vannak a tavaszok és nyarak, összegyűjtött szavak.
Benne szerelem s derű mi tán nem is oly messze szerű.
nyári alkonyokon évődve üzen a Balaton.
Ami megkopott, újra visszatér, s ím tovatűnt a fázós tél.
ifjú korunk elmúlt, miért kísért újra a múlt?
Most búsan, s konokon, monoton éled minden erény s remény!
bár az idő gyorsan elszalad, az érzés bája örökre megmarad.
Ki még rég múlt szerelmet ma még újra visszatérni remél.
vagy tán jobb volna hagyni szunnyadni a tudat alatt?
Térjen hát vissza százszor elcsókolt minden, örök tiszta derű!
hiszen a lét nélküled oly keserű...
Már téli éjen búsan, s konokon, hallgat a Balaton!
s a hideg fényű Hold ezüstös sugara ringatódzik a hús habokon.
Ringat és fűt, ábránd és remény minden egy új alkonyon!
s fölénk borul a cinkos éj, a barna balkonon.
Álmaimban ma is, visszatér ami már megtörtént.
évtizedek bűvő titka nyugszik vállamon.
Halvány, derengő, kedves élénk élmény él bennem újra jól tudom.
Izzó láz melege piroslik arcomon.
Barázdált homlokom, mint jégbezárt otthonom,
múltam, szerelmem, és kedvesem elfeledni nincs jogom.
de bűnbánat ostora kerget mindenkor hozzád,
átvergődik botor szívem a roncsokon,
s szívemben a szeretet mint kalapács formál jelent s jövőt.

2017. március 25.

32. MÁR TÚL SÖTÉT

Már túl sötét
Volt az éj.
Aludni tért a fény.
Felhők mögé
Bújt el a Hold.
Csak én láttam,
Szemedben a fátyolt,
Arcod könnyben úszott.
Körülötted mindenki
A szerelem
Hiábavalóságáról
Szónokolt,
Te pedig
Ahhoz mentél,
Aki már akkor
Saját házában
Lakott.

2012. 11. 02.

33. CSILLAGOK, CSILLAGOK

Csillagok, csillagok
Bebetonozzák magukat
Kemény, szürke cementbe
Négyágú, ötágú, hatágú
Hamis csillagok
Nem olyanok,
Mint amilyen
Fent az égen ragyog.
Alig száz éve tán,
Hogy virít
A vörös csillag
Oly sok homlokon,
De ezredévek óta
Népek serkennek
A Dávid csillagra.
Mostanság újra
Felüti fejét
Sok régi borzalom,
Elhangoznak örülten
Merész mondatok.
Nem akarok látni
A Magyar Hazában
Sem sárga,
Sem vörös
Sem másmilyen
Csillagot,
Semmiféle alakzatot.
Van nekünk ősi jelképünk,
Mely örökkön ragyog.

2012. 11. 30.

34. KISSÉ FÁRADTNAK TÚNT...

Kissé fáradtnak túnt az arca,
Az alvóké olyan halovány,
Ha nem tüzezi a láz.
Mellette a vizes pohár,
Nem ivott belőle,
Félig üresen áll.

A búza, ha megérik,
Élhetné világát,
De kipereg a szem már,
Fogják a kaszát,
S levágják.

Vajon észrevetted-e
Hogy könnycsepp alakú
A búza lepergő szeme?
Siratja önmagát.
Elszórja magvát.

Nyugodt, és halovány
Volt az arca,
Piros orra megfakult,
Csupán csak ott feküdt,
Akár egy holt.

Szalmakalapja alatt
Még sárgult a kóc,
Nem történt semmi,
Csak örökre
Elment egy bohóc.

*Megjegyzés: 2013. 06. 13.
csak úgy magamnak...*

35. VADÁSZAT

Reccsen a száraz ág,
Megtöri a csendet
Erdő sűrűjében
Zavarják a rendet.
Puska csöve kattán.
Bozótba menekíti
Malacát a vadkan.
Bokorban csendesen
Reszket az őzgida,
Az anyja rejtette oda,
Hogy túlélje az ivadék.
Míg őt halk vágtaival
Elnyeli a nyiladék.
Szarvasbika lépdél
Királyi kéjjel
Hátravetett fővel
Suhan át a réten.
Idegen illatát
Érzi a légben.
Varjak káromgása
Jelzi a veszélyt
Futás, menekülés
Ad némi esélyt.
Az emberben
Nincs semmi alázat,
Mert az urak még
Mindig vadásznak.

*Megjegyzés: 2012. október 5.
A gemenci erdőben láttam...*

36. ESIK AZ ESŐ

Ha az ember már
Hosszú napok óta
Az ablak előtt áll,
Unott-idegesen
Jobb időkre vár.
Lesi az ég alján
Feljön-e a szivárvány.
De csak esik az eső.
Özönvízszerűen, ömlik mindenünnen,
Mintha örökre el akarná
Önteni a vad zápor
E cudar világot.
Közben dörög az ég,
Villámlott jóelőbb.
Egészen magasról
A Földig cikázott.
Zeusz haragvón
Viharos villámokat rázott.
Akár ha össze akarná
Zúzni a világot.
Mindenünnen szürke
Árnyak bújnak felfelé,
A színeket kíváncsian
Csak a fény csalogathatja színe elé.
A nagy Univerzum is sötét,
Csak a mi földünk kék.
Talaj mentén hideg a szél,
De a magasban sístereg a levegő.
Kopaszodó ágú fákön
Didereg az őszi levél,
Teste reszketőn remegő.
Fázós öregasszonyként.
A ráboruló köd,
Betakarón óvó kendő,
S csak vigasztalhatatlanul
Esik az eső.

2013. 07.

37. FARKASBŐRBE BÚJT BÁRÁNY

Éhes volt a farkas,
Szomjas volt a bárány.
Megette őt
A patak partján.
Báránybőrbe bújt
A farkas,
Farkasbőrbe bújt
A bárány.

2012. október 26.

38. EGY ESTE...

Mint fagyott üstökös,
Melegségre vágyva,
Hosszú hideg útjáról
Néha visszatér,
S egy szikrától kigyúl,
Hogy fényét szórja szét.
Egy este jöttél
Hogy felragyogj.
S másnap visszahullj
A kihunyni készülő
Örök csillagok közé,
Hol eláraszt mindent,
A viola színű fény.
S feltornyosul
A negyvenévnnyi remény.
Így kerek ez a világ,
Éljen, s illatozzon
Minden csodálatos virág.
Mely fekete,
Mint a világ.

2012. szeptember 30.

39. ÁRVASÁGRA JUTVA

Milyen szép nagy,
Kerek ez a világ.
Tarka udvarokon,
Néma sírkertekben,
Nyílik a sok virág.
Reggel kitárul a horizont,
Lassan körbeér a pont.
Estére mindig bezárul a kör.
A Nap és a Hold is
Sötéten tündököl.
Nem látom hol van,
De tudom, hogy ott van.
Ahol lenni szokott.
S keringnek körülöttük
Ragyogó csillagok,
Melyek bepötytyözik
Az Univerzumot.
Sok-sok dolog,
Mégiscsak megváltozott.
Annyi ember volt,
Aki elbúcsúzott
Még több az,
Aki csak elhagyott.
Többekről tudom,
Hogy hol lelem meg,
Az a biztos.
Sokakat Rúzsamájban,
Egy kriptában.
Másokról azt gondolom,
Régen elfeledtek,
Szívükből kitöröltek,
Élve eltemettek.
A számvetést én is
Lassan abba hagyom,
Mióta tudom
A Nap énreám már
Halványabban ragyog.
A dolgokat csinálhatja bárki,
De megszületni,
Élni és
Meghalni helyettem
Nem tud akárki.

2012. szeptember 7.

40. A NAPPALI CSILLAG

Fényévekben számolhatjuk
A csillagok közötti
Irdatlan távolságot,
Bárhogy is kutatjuk
A messzi világot,
Be kell látnunk,
Számunkra legfontosabb csillag
A Nap.
A nappali csillag.
A sok milliónyi Nap
Ragyogását csak
Éjszaka látjuk,
A fény sebessége:
Háromszázezer kilométer
Másodpercenként.
Egy év alatt az hány kilométer?
Akkor nekem jó a szemem,
Mert messzire ellátok,
Egészen a csillagokig.
Ahonnan a fény utazik
Évszázadokig.
De ha kialszik a Nap,
Nyolc percig még látom,
Mert nyolc perc,
Míg a Földre ér a fény.
Utána végleg, örökre
Reánk borul az éj.

2012-10-25

41. FEKETE ORGONA

DUÓVERS

ÍRTA NAGY VENDEL ÉS MIKS MÁRIA

ÉLJEN MÁJUS 1.

Éljen és
Illatozzon
Minden
Virág.
Fekete
Minden
Zászló
Mint a
Világ.
Melyben
Fekete
Minden
Virág.
Eltűnt a színes ifjúság.
Banális Majális,
Már nem fenomenális.
Éljen május másodika is.
A majális, minthogy banális,
lehetne ugyebár fatális
tévedése a múlt időnek.
De mi is vonultunk akkor rég,
- ugye te is emlékszel még? -
tarkavirágú tavaszokon.
Hova lett ifjúságunk kora?
Tényleg elfagyott az orgona?
Ennyire fekete a világ?

Ez a banális majális
lehetne akár kanális,
langyos vizében kimoshatnánk
árnyékba konyuló zászlónkat.
Mért mormolnánk gyászos zárszónkat?
Unokáink már itt tipegnek,
szemük sarkából ránk figyelnek
végtelenített májusukon.

2016. májusán

42. IGA

Megnősült a legény,
Jármot a nyakába,
Önként vállalt terhét
Vette fel magára.

Gúnyos tekintetű
Férfinépek, tudjuk,
Könnyebb lett az iga,
Egyel többen húzzuk.

2012. aug. 20.

43. ESIK A HÓ

Esik a hó,
szalad a ló.
havas fák ölen,
siklik a szánkó.
roskatag felhőkből
párnáját rázza
Holle anyó.
mindent beborít,
pihés hótakaró.
szunnyad alatta
egy téli manó.
hólepte fák alatt
oson az álom,
didergő árnyékom
lábait himbálva
ül egy faágon.

2016. november 16.

44. A JÓ PAP IS HOLTIG...

Meghalt a város esperese,
Igen jámbor ember volt,
Míg meg nem holt.
Mindenki szerette.
Tudósok között is
Az eleje lehetne.
A diákokat is hittanra,
Szép szóra nevelte.
Mindig a könyveket bújta,
Évtizedek óta.
Tanult, önmagát képezte.
A tudomány volt mindene.
Ettől jobban csak a misebort,
És a szép menyecskét szerette.
A falu apraja, nagyja temette.
Siratták a hívek,
És hat apró gyermeke.
Fejfájára a kántor
Vásott, rossz kölyke
Rajzsöggel kitűzte:
„Tanulmányait befejezte!”

2006-07-20

45. KÉT NŐ, EGY FÉRFI, ÉS A MACSKA

Két nő üldögél magában,
A sötét szobában.
Anya és a lánya.
Férfi régen nem járt
Már ebben a házban.
Savanyú a szőlő
Mindkettő számára.
Az ablak párkányán
Üldögél egy macska.
Szomorú,
Kimenne,
S ez meglátszik rajta.
Ám a két gazdi
Gonoszul nem hagyja.
Két savanyú uborka
A ház gazdája,
Az egyik öreglány,
A másik meg a párja.
Férfi ritkán
Jó ebbe a házba,
Férjét elüldözte
Végre valahára.
Félnek is e nemtől,
Az anya, mert ismeri,
A lánya, mert nem volt
Még dolga férfival az ágyban.
Mindegyikük tart tőle
A maga módján.
Az egyik már rég,
A másik még nincs
Túl a próbán.
Macskájukat sem engedik
Ki galádul,
Nehogy meglepje
A kandúr.
Sóvárogva néz ki
Szegény pára,
A csöppnyi ablakon
Az utcára,
Mikor jó a tavasz,
S hívja a vér szava.
Csak egyszer szabadulna,
Sosem jönne haza.
S itt a bódító tavasz.
Szerelem illata
Árad a légben.
S az anya intelme,

És rovó szava ellenére,
A leány szerelembe esett
Az ablakon kinézve,
Egy csinos legénybe.
Az ifjú is megtalálta
A lány bús tekintetét,
S hamarosan megkérte a kezét.
Tisztességes esküvő...
Utána a nászút...
- Te tudtad, hogy ez ilyen jó?
Kérdezte az új ara
Az urától.
Első dolga volt
Sürgönyben értesítette
Az anyját.
Kérte:
Engedje ki
Az utcára
A macskát.

Megjegyzés: Meg is történhetett volna.

2007-02-05

46. A SUSZTER ÉS AZ ÖRÖMLÁNY

A sarki házban
A város főterén,
- A templom mellett -
Lakott a Helén.
Ki otthon üzte
A tisztas ipart,
A saját kerevetén.
Akinek pénze volt,
S bekopogott az ablakon,
Örömét lelhetette, és
Ottmaradhatott
Reggelig a pamlagon.
Történt egyszer,
Hogy a hölgy,
Egyik éjjel
Vigadozott egy legénnyel.
Valamin megsértődhetett,
- Mert érző lelke volt -
Szíve gyászba öltözött,
S más városba költözött.
Elbujdosott a Helén,
Ki tudja hova?
Ennek idestova
Néhány éve.
Azóta is keresik
Éjjelente kalandot remélve.
Merthogy kopogtatnak
Ám az ablakon,
Azóta is sorban.
Az új házigazda
Unja a dolgot nagyon.
A sok dörömböléstől
Nem alhatik
Értsék meg!
Itt most már más lakik.
Más űzi az ipart
Hajnalig.
Kopácsol és
Vigyázza az ablakot
Reggel hatig.
S ha bekopognak
Kiordít dühödten,
Hogy két utcányira
Is elhallhatik:
A kurva elköltözött!
Itt most suszter lakik!

2007-04-26

47. ELSZÁMOLÁS A LELKIISMERETEMMEL

Bedagadt az ajtó
Vállammal nyomom be,
Vigyázva az üvegre.
Íme itt a ház,
Ki mindig reám vár.
Hűtlen fiad
Néha hazatalál.
Sokszor gyötör
A lelkiismeret.
Soha ne feledd
Az emlékeidet.
Bedagadt az ajtó,
Vállammal nyomom be,
Vigyázva az üvegre.
Megcsap a dohos szag,
Szellőztetni kéne.
Lassan körbenézve
- Tán csodát remélve -
Lerogyok egy rozoga székre.
Üres a szoba most.
Anyám bútorait
Elvitte az ószeres.
Eladva
Rajta biztosan
Sokat keres.
Tudom megszidna
Érte most a mama,
Féltett stafírungra volt
Ez a néhány deszka.
Dió- és cseresznyefa.
Belül tintaceruzával felírva,
Elhurcolták 1945-ben.
Konyhában a sparhelt
Sem ontja melegét,
Alatta összegyűlött
A szemét.
Nem tudtam olyan
Korán kelni rég,
Hogy ne lobogott volna
Benne a tűz.
S rajta a meleg víz
Soha ki nem fogyott
Apám mindig langyos
Vízben mosakodhatott.
Vajh hová tűnt
A forró tej illata?
A karamell, s a vanília,

És a foszlós kalács?
A csirkepörkölt, a töltött káposzta?
A szép szó, és a jó tanács?
Öröm volt mindig
Hazajönni rég.
Vidám, boldog
Volt a ház.
S gurult a kacagás.
Most üres a lakás.
Múlnak a napok
Szállnak az évek.
Ez az elmúlás.
Itt a csorba bögre is,
Anyám tette még ide,
S hiányzik a falról
Jézus ezüst feszülete.
Itt maradt a szakadt buksza,
Az ablak párkányán,
Öcsém buksztárcának mondta...
- soha nem ott volt a helye -
Melyből anyám a zsebpénzt dugta,
S apám egy százassal megtoldotta,
Csak a mama meg ne tudja.
A távolból öcsém hangját hallom
Lassan elhalkulva,
Ő tíz éve nem él már.
S apám kampósbotja
A folyosó végében áll,
Indulóra,
Mint ami valakire vár,
Talán énreám?

2007-02-11

48. ÖTVENKÉT SZÁL RÓZSA

(IKERTESTVÉREM EMLÉKÉRE)

Friss még a sírhalom,
Lassan múlik a fájdalom.
Mehalt az én jobbik felem,
Őrangyalom, lelkiismeretem,
Vigaszom, és támaszom.
Hitem, s reményem:
A testvérem.

Te mindig a vesztes
Oldalon álltál,
Ha fizetni kellett
Gavallér voltál.
Hárman vagytok most lent
A sötét kriptában:
Apám, anyám, s te öcsém.
Szoríts helyet,
Hamarosan jövök én,
S teljes lesz újra a család.
Az élet oly galád.

Megérdemelnénk
Még néhány évet.
Hallom most is,
Hogy hangod szól:
„Éltem ötvenkét évet,
De jól.”
S most ötvenkét szál rózsza
Fonódik rá a koporsódra.

Felpuffedt a tested,
Eltorzult az arcod.
Látom megküzdöttel,
Mégvívtad a harcod
A halállal.
Maradni akartál,
Hiszen oly fiatal vagy még
A halálnak.
S lenne dolgod itt rengeteg.
Huncutul int a kezed,
S kacsint a szemed.
Végül a halál győzedelmeskedett.

A sok terved, vágyad
Szertefoszlott.
Javaidat két kézzel osztod.
Annak akiket szeretsz,
Mecénása többé
Már nem lehetsz.

A vég mindentől megfosztott,
Utolsó vágyadtól is,
Hogy lássad a tengert!

Jóságos lelked hova lett?
Láttam, ég és föld
Között lebegett.
Égi harsonák hívták,
Hitünk szerint a mennyben
Talált menedéket.
Megérdemled a szépet,
És a jót.
Mégis rád zárták
Az érckoporsót.
Két test, egy lélek voltunk.
Testvérek!
S most elszakított
Egymástól az élet.
Jajj!
Mit is beszélek?
A zord Halál!
Ki lesben áll,
S mindannyiúnkra vár.

Kőbe vésett neveden
Aranyosan ragyog a Nap.
Mutatja fényét életednek.
Sírod márványkövén
Megcsillan a Hold.
Hirdeti: itt egy holt,
Ki sokaknak
Mindene volt.

Ezernyi égi gyertya ragyog.
Bársonyos sötét éj gyújt
Neked
Millió csillagot.
Melyek bepötytyözik a Napot.

2017. augusztusán, halálának tizedik évfordulójára.

49. FELÖLTÖZTETEM SZÍVEMET...

ÚJÉVI LÁTOGATÁS...

Felöltöztetem szívemet,
Tiszta új ruhába,
S kívülre is
Szép ruhát veszek.
Ez évben is legelőszőr
A temetőbe megyek.
Együtt eltölteni
Az ünnepeket.
A sírkertnek csendje vár
Itt nyugszik Apám, s Anyám,
S öcsém is immár.
Tizedik éve.
Első utam idevezet
Minden esztendőben.
Köszöntöm Őket
Fedetlen fővel.
Számomra nem haltak meg,
Csak ide kiköltöztek.
Karácsonykor kis fát hoztam,
Szilveszterkor koccintottam
A zord márvány kővel.
Megköszönöm, hogy őrzitek
Nekem e helyet,
De én még egyszer
Haza megyek.
Süvít a metsző szél,
Fagyosak a rögök,
Itt hagyom most még
E sírgödröt.
Az arcomon érzem
Hideg van nagyon,
A kutya is fázik
Kint az udvaron.
Az ajtót résnyire nyitom,
Úgy engedem be.
Duruzsol a kályha,
Jobb neki, ha bent van,
A meleg szobában.
Csak Titeket hagylak kint,
- Kedveseim -
A hideg kriptában.
Szorítsatok helyet,
Nemsokára Veletek leszek.

2017. 01. 01.

50. LÁTOMÁSOM

ÉLETKÉP

Hanyatlik a Nap
A kisbödői
Öreg domboldalon
Vöröslik fénye
Sárga löszfalakon.
Átsejlik még
A zöld lugason.
Utolsót pendül
A fáradt kapa most,
Kalapált életől
Hanyatt dől a gyom.
Öcsém, s apám
Vörösbort isznak
A hús teraszon.
Bíborbársony színe
Hamvaz a poháron.
Fehér tanyafalon
Lefolyik az alkony.
Termését koppantva
Bölcsen bólogat
Az öreg diófa.
Kötényébe Anyám
Serényen kapkodja.
S kosárba önti
A zörgő diót.
A tájra ráborul
A bársonyos homály,
S emléküket takarja
A jótékony éjszaka.

2013. 05. 14

51. SZINDBÁD UTOLSÓ UTAZÁSA

DUÓ VERS

KANCZLER ANNA - NAGY VENDEL

Tengerén könnyeknek
boldogság szigete,
Telihold a sötét éjben,
Szivárvány a napfényben
madarak az égen odavezetnek...

küzdelmek vihara
tépte vitorlámát
bánat tonnás súlya
törte árbocomat.
hajóm teste lékkel
lelkem sebekkel tele...

Békés, csöndes öblében
kiköthetek-e?

„Szindbád a kapitány,
Vágyódik szerelme után,
Széltől duzzadt vitorlák szárnyán
Eme révbe szállt.
Érezni kikötő illatát,
Bazárok zsongását
Megismerni ivók hangulatát.
Lebbenteni lányok szoknyáját.
Megismerni régi szerelmek vágyát,
Ki mindig visszavárt...
S pengetni kalózok aranyát.
Kiket barátjuk temetésre vált,
Elvéve fizetés gyanánt
S vágyódva nézni a tengert
Ha a nappal holdfényre vált.”

Fájnak az emlékek,
még sajog ott belül.
Ifjú lelkem szerelemben
színes álmokat szült.
Örömet kerestem
hajózva föld körül,
habzsoltam élvezettel
mindent, mi elém került.
Az idő múlása
egyre gyorsabbnak tűnt,
megtört testem-lelkem,
ifjúi hév eltűnt...

Rózsaszín hajnalon
egy sápadt napsugár

messzi távolból,
az idő óceánja felől
üzenetet hoz
forró nyárról,
édenkertről, örök boldogságról.
A helyről, ahol lelkedben a béke
gyökeret ereszt.
Örök a barátság,
szerelem, ifjúság.

Szindbád e reggelen, még egyszer,
utoljára útra készül.
Hajóján a lékek befedve,
a hosszú útra felkészült,
rongyos vitorlájába új idők friss szele feszül...
Egy pillantást vet még e földre,
búcsút intve komor arca felderül,
érzi szíve-lelke, tudja,
ama szigeten az örök nyár várja...

2014. 10. 16.

52. GITÁRTOK

ARS POETICA A VAK KÖLTŐHÖZ

Ablakom kitárom
Belecsapok gitárom húrjába,
S rácsodálkozom
E csodás világra.
Ott állok az ég alatt
Rongyos nagykabátban
A hőgutában
Mert hűssöt tart nyáron
Télen meleget ad...
Nem törődöm én az írott,
S íratlan szabályt,
Nyakamba akasztom a gitárt.
Széttárt karral az ég felé kiáltok,
Egy rövid imát,
Te Isten...
S semmit nem látok
A vakablak előtt állva
Kinyitva a gitártok.
Menjetelek félre előlem
Ne vessetek elébem gátot,
Had induljak utamra.
Megtapasztalni e
Cudar világot.
hagyd énekelni a
szegény utcazenészt,
ki ékes dalaiért
némi aprót remélt.
s lecsordul a dal
a templom fehér faláról,
harangok néma tornyáról
fatornyos haranglábról.
aktuális gondolatok
gördülnek elébem,
kritikusaimnak ajánlom,
mindegyik tisztán lásson,
sohase találgasson.
Éjszaka születtem
Lanttal a kezemben
Eleve megfenyegetve
A költészetnek
Mindenféle Múzsáit,
S megtapasztalva
A forrongó pokolnak
Kénbűzös bugyrait.
S a Parnasszusra felhágva
Miközben folyton szállt a dal,

Sokakban felötlött
Gyenge testemnek
Ganajba tiprása
Ez volt többeknek
Legfőbb óhajtása.
Pitiáner irigyeknek
Álnok ármánysága.
Álságos kultúrák
Belterjes világa.
telik pénzel a gitártokja,
szégyenlős benne az erő,
nem ő a főszereplő.
ügyelj a kényes gitárodra.
S vesztek el öröknek hitt
Nemes gondolataim,
A feledés homályába.
Évek elmúltával
Kihunyni készülő
Öregedőn romos
Rideg cemende
Fekete kemence lukába
Agg testemet elrejtve
Az örök feledésbe temesse.
Ráutalva arra,
A száraz fát kezében tartva,
Mindenki maradjon
Annál a fánál,
Amelyiket kapta.
S majd, a végítélet során,
Mi marad egy vak költő után?
Néhány könyv csupán,
S egypár örökérvényűnek
Vélt gondolata,
gitárjának szakadt húrja,
és egy hangszerét vesztett
kopottas gitártok.
melyből hiányoznak
a magasztos dallamok.

2016. 02. 15.

53. APÁK NAPJÁRA

APÁM KEZE

Gyermekkoromban
Éreztem hogy szeretett,
Fogta, simogatta
Arcomat, s kezemet.
Tőle örököltem
A nevemet, s
A szelíd lelkületet.
Örültem hogy ilyen apám lehetett.
Amit az életről tudok,
Tőle tanultam.
S a kezét mivel
Óvón terelgetett,
Felnőtté fogadva
Nyújtotta felém,
Melynek mindig örültem,
Egy szép nap reggelén...
Ő hatvan éves volt,
Akár mint most magam,
Én tizennyolc lehettem.
Örömmel fogadtam,
Megtisztelésnek vettem,
Hiszen ő volt a példaképem.
Fogadd el te is
Tőlem ezt a kezét,
Amíg lehet...
Amíg csak lehet...

*Megjegyzés: Apák napjára
2017. június 17.*

54. EMELJED FEL...

MÁRIA NAP ELŐTTI GONDOLATOK

Emeljéd fel
magasra kezedet,
csapjad össze
most a tenyered.
énekeljed
a dalt énvelem.
messzire zengjen,
mindenki hallja,
s velünk dalolja,
Alpok és Kárpátok orma.
Nagyasszonyunknak felajánlott
ősi Szent Korona,
földünket óvva takarja.
nem veheti el senki soha.
Március, Június, Október hava.
nem lehet mihozzánk mostoha...
Szabadka, Zombor, Újvidék,
nekünk a régi még.
Kassa, Pozsony, Komárom, meg Eperjes,
elveszték az álmaink,
de miénk lesz.
mert miénk az
amelyik összenőtt,
ami összetapadt.
Ungvár, Várad, Gyulafehérvár,
Arad, Kolozsvár, Temesvár,
mind magyar szóra vár.

elmehetnék hobónak,
öreg vagyok én már
cirkuszi bohócnak.
emeld fel kezedet, fejedet,
s majdan szavadat,
indulj meg végre,
akár a cirkuszos lova,
Kevermesnek és Dombiratosnak,
a felajánlott ország felé,
küzdjél meg érte,
ne legyél ledér.
s hogy én is ott legyek,
ha fúj, ha esik,
megyek veletek.
beállok a sorba,
hogy sorra kerüljek.
ha sokat beszél hozzád egy nő,
szimbolikusan értve,

biztosan szeret, féltve
ha nem szól egy szót se,
kezdhetsz aggódni érte.
megtaláltam a vajat
mások füle mögött,
hol nagy az indulat.
nadrágomra keveri a vizet
a turbolencia.
pedig nem esik
csak fúj... a bestia.
hallgasd mit mond
a harangszava,
mit is énekel?
azt csengi hogy
giling galang,
fehér galamb...
csőrében olajág,
nyakán szorul a
nemzeti színű szalag.
házát, földjét, szőlőjét,
házát, földjét, szőlőjét,
zúgja a nagyharang,

ringye, rongya,
ringye, rongya,
csendíti a lélekharang.
nincsen veszve semmi,
megtudsz nevetetni.
ki érti, előnti a harag.
jöhet a menet,
hangod messze viszik a vizek.
asztal szék marad,
a többi jön velem.
ki az úr a házból.
nem nevet,
kulturáltan együttérez.
ha kapsz valami díjat,
már nem írhatasz bármit,
ha elismernek,
gondolod magadban,
írhatasz akármit.
kritikusoknak még nem
emeltek szobrot,
nem nevezték el teret,
s főutcát sem
ez idáig róluk.
olvasóim kérdik tőlem,
miért szapulom folyton őket,
mert ők sem kímélnék engemet,
a beste lelkületűek.
írásaim hangulati elemek.

a profik dolgoznak,
hajszolják a hasznot,
küzdenek az idővel,
az amatőrök alkotnak.
szépen, nyugodtan,
elmélázón, csendesen.
van idejük rá.
rend és fegyelemben,
mint ahogy az öreg Föld
száguld énvelem
a Tejút rendszerben,
egy fekete lyuk felé,
az örök végtelenségbe,
beletemetkezve.

2017. szeptember 08-án, Szűz Mária születése napján

55. TÉTOVA FÉNYEK ÚTJÁN

A tétován
Halványuló
Fény után,
Vágyaid nyomán
Ha elindulnál
Sohasem érnéd utol.
Fénysebességgel
Száguld előtted a jel.
Csillagpor vagy,
Melyből születted, és
Én is lettem,
Spirálalakjából
Hatalmas gömbbé
Elegyül.
S évmilliók multán
Forró, kéje csúcsán,
Szétrepül,
Akár a csillagok.
A felrobbanó Napok.
Léted ismét
Porszemmé szelődül,
S küzdhetsz tovább
Újra egyedül.
A gravitáció pórázán
Száguldunk
Egy-egy fekete lyuk
Középpontja felé.
Millió erő parancsol,
Vasmarokkal visszahúz,
Onnan soha többé
Nem szabadulunk.
Hívlak az enyémben,
Befogadnálak,
Sokkal tágasabb.
Betakarnálak,
Mert tűzforró és
Jéghideg az Univerzum.
S mert félsz a kudarctól,
És önmagadtól,
Szívemet fényévnnyire
Lökted el magadtól.
Testünk és lelkünk
A visszahajló téridőben
Talán elkárhoznak,
De a tétova fények
A végtelenben
Találkoznak.

2012

56. A VINCELLÉR...

A vincellér
Ha felül a
Lovára
Kivágtat a
Kisbödői
Tanyára.
Ott látja a
Béreseket
Henyélni
A csósz legényt
A fa alatt
Heverni.
Hej csószlegény
Kihajtlak a
Határból
Béreseket
Elcsapom a
Tanyáról.
Hagyd el gazda
Nagy meleg volt
Déltájban
Meghúsoltunk
Kicsinykét az
Árnyékban.
Ezért hát most
Ne legyél oly
Goromba,
Friss erővel
Indulunk a
Dologra.
Áldást mondunk
Pincehideg
Borodra.

2012

Megjegyzés: Csárdás.

57. A HOLD ARCA, ÉS A NAP HAJA

Láthatom este az
Ezüstös Holdnak
Fényesen csillogó
Hűvös orcáját.

Látom a Napkorong
Fényben tündöklő
Világot teremtő
Arany fonalát.

Értelmet kibontó
Otthonmaradó
Falusi tanítónő
Aranyló haját.

Erdei gazok közt
Halkan megbúvó
Illatát ránk ontó
Szerény ibolyát.

Az égbolt, s a tenger
Ajándékával
Boldogan kérkedő
Kéklő szemeket.

Mosolygó orcáját
Gyöngyös fogsorát
Pirosuló csöpp száját
Mely mindig nevetett.

Szívének legmélyén
Soha nem feledve,
Be nem vallott hévvel
Még ma is szeretve.

2012

58. A LÉNYEG AZ...

Ezek után
Most már semmi
Nem számít,
A lámpában
Olajkanóc világít.
A lényeg az, hogy
A gyerekek a
Napon legyenek,
Éretlen gyümölcsöt
Ne egyenek,
Hogy a nyulak
Ne dögöljenek.
És hogy a Maris
Cipót süt.
Ha én nem lennék,
Meg a penész,
Ki enné meg
A kenyeret?
Isten veletek.

2012

59. A VÉGÉN

Földbe vertem egy nagy karót,
Beledöftem a testébe.
Átszúrtam a Föld szívét,
Elkalapáltam a végét.
Ki ne húzhassa senki sem,
Maradjon bűnös testében.
Nyughasson békében.
Ne gonoszkodjon,
Ne úgy, mint a vámpírok.

2012. 11. 05.

60. RÁCS AZ ABLAKON

A vasajtó
Kisablakán átnézve,
Nézőpont kérdése:
Ki van a rácson túl.
Az ór-e,
Vagy az elítélt-e.

Ha a Nap
Nem téved
Be az ablakon,
A madár azért
Bús Himnuszt dalol
Egy faágon,
A börtönudvaron.

Az ór fázósan
Összehúzza
Köpenyét,
A hideg hajnalon.
Rabok könnye csordul,
A mocskos falakon.
Börtön mélyéből
Süvölt az éjszaka
Ráfagyott fájdalom,
Vércseppek a plafonon.

2012

Megjegyzés: A Kommunizmus áldozatainak napján, szüleim emlékére. Február 25.

61. CSILLA

DUÓ VERS

NAGY VENDEL ÉS KUCHTA CSILLA

Csilla névnapra....

MIT KÍVÁNJAK E NAPRA?

Névnapod hajnalán
azt kívánom néked,
figyeljenek reád
mindig az égiek.
Vegyék észre végre
lelked ragyogását,
szerelmes szívednek
vérpezsdítő vágyát.

A NÉV JELENTÉSE: CSILLOG.

MOST CSILLOG A SZEMEM.

Csillogó szemednek
belső fényből jövő
örök sugárzását
köszöntsön mindörökre
ünneplőknek szava,
gondolják terólad,
ő egy csillámpala.

KÍVÁNOM LEGYEN EGÉSZSÉGEM,
S TUDJAK BOLDOG LENNI!

Boldogságot, egészséget
nem lehet megvenni,
minden csepp örömért
sokat kell küzdeni.
Remény töltse el
szépséges lelkedet!
Őrizd meg sokáig
életszeretetedet.

KÍVÁNOM, HOGY A SORS
EZEKET MEGADJA!

Neved ünnepnapján
kedves Csilla,
remegjen mindenki szemén
meg a nedves pilla.
Ne gondold, hogy
a világ rossz!
bárhogy is mutatja zord orcáját,
Fogadd örömmel
e verscsokrot,
majd kezdődjön
vidáman újra a holnap.

SZÉP KÖLTŐI SZAVAI SZÍVEMIG
SZÓLNAK, S MEGÉRINTIK E NAPON
ÉRZÉKENY, ROMANTIKUS LELKEM.

62. ADVENT KEZDETÉN...

Vágyódva várjuk,
Hogy négy gyertya égjen
Koszorúba fonva
A díszes asztalon,
S megtestesüljön az ige,
Letérdelhessünk
Meváltónk elébe.
Lángoló csillag
Vezet az égen
Mutatva utat
Rongyos istállóba,
Fénylőn, ragyogva,
S a három királyok
Elindulnak sietve,
Messze, Betlehembe.
Ajándékot visznek a
Kis Jézus elébe,
Tömjén füstje száll
A mennyország felé,
S a csillag megáll,
Ez lesz az égi jel
Vezess, hogy követhesselek.
Megtisztulni vágyó
Bűnös lelkemet
Elébed tehessem,
Egy dicső élet reményében.

2015. 11. 29.

A vers hangos linkje:

<https://www.youtube.com/watch?v=SjGv6-zVJ9g>

63. ADVENT UTOLSÓ ÉJSZAKÁJÁN

Kopár fák közt kotor a szél
fehér leplet lehel a tél
nászágán elvérzik
az erőt vesztett erény.
puha dunyhával betakarja
a szemetet s a koszt
piros orcával nevetve
elúzi a gonoszt.
várja a megváltót
adventjét bevégezvén
eltölti lelkét
a hit és a remény.
varjak ülnek feketén
némelyik fészkeire száll
onnan néznek le ránk.
fényes csillag mutatja az utat
angyal száll az égen
fénylő angyal vezess,
gyermek szállt le közénk
pásztor előtte térdére hull
sok fényes csillag kigyúl
jászolban nyugszik az isteni bárány
tömjénfüst illata száll
erdő mélyén ünneplőben vár
egy pompás fenyőfa
gyertyákkal koszorúzva
Advent utolsó éjszakáján.
Így vált belőle csodát ígező
Szent Karácsonyfa.

2015. 11. 18.

64. AHOGY JÓ NEKED...

Ha süt a Nap,
Vagy dörögnek az egek,
Az életet úgy vedd
Ahogyan jó Neked.

Ha dől a fal,
Nehogy alatta maradj.
Mindig csak azt tegyed,
Ahogyan jó Neked.

A nagyobbat
Vedd ki sokszor, ha tudod.
Ha nem így teszel gyakran,
Az életet elbukod.

Hogy önző vagy,
Egyáltalán nem titok,
Nem is olyan nagy hiba.
Erre tanított mindig
Az életiskola.

A közelharc
Mindennapos, nem csoda.
Sorsod ezért mostoha
Nem Te vagy az ostoba.

2012

65. NÉMA SAKÁL

A KÖLTÉSZET NAPJÁN...

Néha olyan idők jönnek,
Hogy hallgatni muszáj.
Megtört a lélek,
Elhallgat a száj.
De kattog az agy,
S dübörög a szív.
rossz ellen és jóért dalolna,
mi a költő dolga volna.
De a lélek reszket
Elnyomja a tettet
És most hallgat a poéta,
Nem írja a verset,
Jobb időkre vár,
Mert a tolla reszket
nem üvölt már rég,
Figyel a neszre,
Háborúban csendes a múzsa,
bölcsen visszavonul a múltba.
Hallgat akár sivatag,
és oázis határán
A néma sakál.

2017. április elején

66. ÁLOM ÉS VALÓSÁG

UTCASARKI RAP
ÉLETMESE

Álom és valóság
Két különböző dolog,
Álom és valóság,
Egymástól oly távol áll.
Álom és valóság
Ebből az álom egyszerű,
Álom és valóság,
A valóság meg egyszerű.
Állnak a lányok a
Rákóczy téren
a huszas éveik legelején,
miniszoknyában nyáron is fáznak,
gyere el vélem te szőke legény
foguk hiányzik
nincs is rá szükség elől
egyik retiküljével torolja a sértést.
ötszáz forintos szajha
ehhez ennyi elég.
Mondja a nő,
s lépcsőházban bambán
ezer forintért is
korrátra könyököl ő.
s elsütik a vágy
Utolsó sóhaját
s jönnek a lányok
a szemrevalók,
állnak ki mustrára,
mert szófogadók,
ha szólítja őket a strici
de bőrét a
vásárra ő viszi.
kevés pénzt kap az iparért,
de otthon ordít az ivadék.
Isten áldja a tisztet ipart.
egykoron szép arca
megkopott mára,
sok pénz kell ruhára,
kevés a kajára.
néha ő dönti el,
fekve vagy állva.
itt már nem kell
várni a csodára.
álmom és valóság
két különböző dolog,
egymástól oly távol áll

de van egy titkom,
nektek elárulom
senki sem tudja,
hogy miről álmodom.

2012

67. PÜNKÖSDI KÖSZÖNTŐ SZERENÁD

Sáros az út
Két oldala
Hát középén
Járok.

Zápor esett
Az éjszaka
Megtellett az
Árok.

Útközepén
Megyek Hozzád
Kerülöm a
Tócsát,

Nem sáros a
Csizmám talpa,
Amin járok
Hozzád.

Kivikszolom
Minden este
Fényesre a
Csizmám,

Olyan fényes,
Hogy tükrében
Meglátom az
Orcád.

Ablakodnál
Eldalolok
Egy szerelmes
Nótát.

Fogadd tőlem
Ezt a csokor
Szép Püünkösdi
Rózsát.

2017. Püünkösdién

Megjegyzés: Csárdás Püünkösdi ünnepét köszöntöm.

Az éjszaka hatalmas zápor öntötte el Szekszárdot, így most aktuális is a dalom.
Minden hölgynek szóljon este ez a szerenád.
Ablakban a gyertyák mellőzését kérem.
Nehogy a függöny megégjen.
De ha a dalt fogadta, és a gyertyát kitette, megadózzok érte.

KÉRTEK RÁ DIÓT?
HANGOS VERS, MEGHALLGATHATÓ A JUTUBON IS.
PÜNKÖSDI ZÁPOR

ELMONDJA ILOSVAY EGYED KATALIN
A GUSZTI RÁDIÓ ADÁSÁBÓL, AUSZTRÁLIA
<https://www.youtube.com/watch?v=UEZEI7PrWig>
KÖSZÖNÖM. V.

A SÁROS AZ ÚT C. VERS HANGOS LINKJE
ELMONDJA ILOSVAY EGYED KATALIN
<https://www.youtube.com/watch?v=euTpG4wi4QA&t=8s>

68. PÜNKÖSDI ZÁPOR

Sötét felhők
Fenekednek
Fenn a magas
Égben.

Így vagyon ez
Pünkösnapján
Csaknem minden
Évben.

A pünkösdi
Vízözön
Elverte a
Vetést.

A faluban
Harangszóval
Védik meg a
Termést.

Elhalkul a
Harangozás,
El is áll a
Zápor.

Felhők mögül
Kibújik a
Nap sugára
Százszor.

2012

A VERS HANGOS LINKJE
ELMONDJA ILOSVAY EGYED KATALIN
A GUSZTI RÁDIÓ ADÁSA, AUSZTRÁLIA
<https://www.youtube.com/watch?v=UEZEI7PrWig>

69. TRIANONSZAURUSZ

MA VAN A NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS NAPJA

UNGVÁR
ÉRSEKÚJVÁR
SZÉKESFEHÉRVÁR
NÁNDORFEHÉRVÁR
GYULAFEHÉRVÁR
Mindegyik ősi
Magyar város,
Ma már máshol áll
Az országhatár.
Hazánk minden felől
Önmagával határos.
Hamarosan száz éve
Hallik ajkunkon siralom,
S mégse teszünk semmit!
Csitul a fájdalom.
Vajh mikor lesz szívünkben
Újra vigalom?
Sokan kiáltják,
Vesszen Trianon!
De a dolgok lassan már
Olyan időtlennek tűnnek,
Akár a sivatagban
Az őskövület.

2017. június 04.

Megjegyzés: Ez nem politikai vers.

Csupán csak a tények megállapítása, ez idő szerint, történelmi szempontok alapján.

Lassan az esemény száz éve történt, de a záradék a mai napig nincs aláírva, tehát a diktátum nem is érvényes. Ki a felelőse ennek a ténynek?

2004-től emlékezünk az Összetartozás napjára.

A vers hangos linkje.

Elmondja Ilosvay Gusztáv

<https://www.youtube.com/watch?v=o5R4SMsJgoo>

70. AZ ÉLET KEGYETLEN

Jövök, megyek, intézkedek,
aláírok, pecsételek,
értek is hozzá,
meg szeretem is.
gondolhatsz ide bármit,
gondolkodásból élhettek,
hiába,
az élet kegyetlen veletek.
azért néha félek,
Nem röhög, együttérez.
kérdik tőled mikor születted,
tavasszal-e vagy ősznek idején,
mindenre nem emlékezhettél,
az rémlik csupán hogy
ganyéhordás idején,
ami lehet tavasszal,
vagy bármelyik év telén.
s nem az hal meg általában
aki koros,
hanem aki soros.
ezt még elkerültem,
eddig nem történt meg velem.
majd ha utolér a kórság,
s keres a Járkállás bíróság,
az ígéret adósság.
felíratom az emléktáblámra,
szekszárdi házam falára,
ezt a rövidke strófát.
egy szabad országban
a szabad sajtóban
arról szabad írni,
amiről szabad.
szárnyalhat a gondolat,
ne legyél túlzottan Magyar,
megbunyóznak a víz alatt.
jó nektek, ti maradhattok,
de nekem mennem kell.
a kutya ugat, vagy mar,
a történelem halad.
beszélgethetünk itt fura dolgokról,
érti aki érti,
de azt elmondhatom,
jön még a kutyára kamion..

71. UTÓSZÓ

Köszönöm, ha végigolvasták ezt a versválogatást, de ha csak belelapoztak, akkor is tettek az irodalom ügyéért valamelyest.

Már sokan a könyvnyomtatás haláláról szónokolnak, bár némelyest változott a világ, de mégis létezik könyv, és olyanok is akik szerelmesei az olvasásnak, mint például én, bár ez nem csak a könyv papír formációjában lehetséges. Talán akad, aki nem csupán székalátétnek használja a könyvet, és fontos az is, hogy rá lehet állni, ha a szekrény tetejéről le akarunk venni valamit, mivel a lemezre ráállni elég kevéske.

Súlyzóként is láttam már könyvet mindkét kézben, és egy harmadikkal egyensúlyozni a nappali végében, a hölgyemény fején.

Számomra a papír formáció az igazi könyv, melynek még nyomdafesték szaga is van, de hát az már elég költséges verzió, és ha megkérdem valakitől, hogy mikor is vett utoljára verses-könyvet, nos hát az emlékei mélyén kell kutatnia, hogy eszébe jusson valami.

Nem is csoda, hogy ez volt az egyik ok, hogy a költők mindig éhen akartak halni, bár valójában elég nehéz manapság megélni az irodalomból. Csak keveseknek adatik meg ez a kiváltság.

Ez valami úri huncutságnak tűnik, bár az interneten sokkal több emberhez eljuthat a megosztások alkalmával.

Köszönöm barátaimnak a közreműködést a duó verseknél, hogy jelenlétükkel emelték a könyv színvonalát. Köszönöm az olvasást, és hamarosan újabb kötetekkel jelentkezem, más formációkban.

Mindig megtisztelő, ha az Ilosvay házaspár adja elő verseimet, melyek az interneten meghallgathatóak, csak egy kattintás a linkre.

A színpompás borító képet hálásan köszönöm a festőnőnek, szimbolizálja életutamat.

Szeretettel a kötet szerzője...

Kézcsókom a hölgyeknek, kézfogás az uraknak... Nagy Vendel

Szekszárd 2017. szeptember 10.

ENDE, KONYEC, END, FINITO, VÉGE.